

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У.10722/14
23.01.2017. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А. из ..., ул. ... бр. ..., кога заступају пуномоћници Нада Димкић, адвокат из Београда, ул. Нушићева бр. 23, и Милош Петаковић, адвокат из Београда, ул. Владете Ковачевића бр. 2А, Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ћ.Ћ. и Е.Е., сви из ..., ул. ... бр. ..., које заступа пуномоћник Нада Димкић, адвокат из Београда, ул. Нушићева бр. 23, против туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја решења број 351-03-00659/2013-06 од 07.07.2014. године, са заинтересованим лицем Ж.Ж. ..., ... бр. ..., у предмету грађевинском, након одржане усмене јавне расправе дана 23.01.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, број 351-03-00659/2013-06 од 07.07.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, да тужиоцима А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ћ.Ћ. и Е.Е., сви из ..., ул. ... бр. ..., на име трошкова управног спора плати износ од 266.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица Ж.Ж. ..., за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбија се захтев А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ћ.Ћ. и Е.Е., сви из ..., ул. ... бр. ..., за поништавање по основу службеног надзора решења Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда

IX-19 број 351.3-176/2011 од 20. септембра 2012. године, а којим решењем се у ставу 1. диспозитива инвеститору Ж.Ж. ..., бр. ..., одобрава употреба дела стамбеног објекта Ламеле Л-3 (фаза 3) спратности По+Су+П+4 на грађевинској парцели формираној од кат. парцеле бр. ... КО ... у ..., укупне БРГП по ГП-у 2.035,00 м², односно укупне БРГП по ЈУС-у 2.989,00 м², од чега је надземна површина 2.035,00 м², а подземна површина 954,00 м², изграђеног на основу решења о одобрењу за изградњу овог органа под IX-04 број 351-273/2008 од 30.07.2008. године, закључка IX-04 број: 351-273/2008 од 25.05.2008. године, решења IX-04 број 351-273/2008 од 16.02.2010. године и документације потврђене под IX-18 број 351.2-54/2010 од 11.06.2010.године.

У тужби, коју су тужиоци доставили Управном суду дана 14.08.2014. године препорученом пошиљком преко поште, и у подnescима од 01.06.2016. и 15.12.2016. године, наводе да је приликом доношења оспореног решења неправилно примењено материјално право, да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено и да је на такво чињенично стање неправилно примењено материјално право, посебно указујући да је тужени оспорено решење донео применом одредбе члана 253. Закона о општем управном поступку, а да су тужиоци у свом захтеву тражили укидање решења по члану 256. истог закона. Тужиоци истичу да је потребно укидање оспореног решења ради отклањања тешке и непосредне опасности за живот и здравље људи. Наводе да је заинтересовао лице Ж.Ж. била инвеститор градње предметне стамбене зграде у ул. ... бр. ..., у оквиру које се налази Ламела Л-3 у којој живе тужиоци. Указују да постоје скривени недостаци на Ламели 3, који су настали током градње, а који угрожавају стабилност објекта и доводе до оштећења на објекту, као и становима купаца. Тек након усељења у станове када су се у становима почела јављати оштећења (пукотине, падање врата и сл.), а посебно након што је Управа за ванредне ситуације града Београда донела решење број 217.1-381/2013-07/07 дана 24.04.2013. године, којим је наложено да се хитно изврши искључење снабдевања гасом пет ламела у предметном насељу ..., где се налазе њихови станови, због слегања зграде. Тужиоци наводе да је дошло до појаве напрелина на фасадним зидовима, као и гњечења стуба на непроходној тераси, а која оштећења су настала услед прилива одређене количине воде до чега је дошло, јер није извршена дренажа објекта, те да је неопходно извршити санацију висина испод плоче Ламеле 3. Истичу да се Ж.Ж. оглушила на сва алармантна упозорења, а да је оваквим поступањем, пре свега нечињењем иста постала директно и једино одговорна за настала оштећења на објекту, а која угрожавају његову стабилност и безбедност тужилаца. Указују и да је Ж.Ж., без обзира на упозорења и могуће последице по здравље и безбедност људи, као купаца, који се буду уселили у такве станове, инсистирала на техничком прегледу објекта како би се што пре приступило техничком пријему (прибављању употребне дозволе и усељавању купаца). Оваквим поступањем је Ж.Ж. поступила противно свим прописима, техничким стандардима, правилима струке и начелу савесности и морала. Тужиоци истичу да предметни објекат ни до дана подношења тужбе није прикључен на градску канализациону мрежу, тј. да је бесправно изграђен тај систем и пуштен у рад на дивље, без да систем по изведеном стању уопште одговара потребама наведеног објекта, због чега заинтересовано лице Ж.Ж. није од ЈКП Београдски водовод и канализација никада добила потврду о канализационом споју, а која је неопходна за издавање употребне дозволе. Тужиоци

наводе да тужени уопште није спровео управни надзор у конкретном случају и није предузео ниједну меру у циљу стварног спровођења службеног надзора у овом предмету, како би утврдио да ли постоји основ за ванредно укидање оспореног решења Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове. Истичу и да се, уколико је зграда у исправном и функционалном стању, како је то утврђено спорном употребном дозволом, поставља основано питање, зашто Ж.Ж., као инвеститор, спроводи санацију предметне зграде и да ли је та санација предузета, из разлога што постоји опасност по живот и здравље људи, пре свега тужилаца, који живе у тим зградама. Тужιοци су предложили да суд одлучи у спору пуне јурисдикције и да донесе пресуду којом се тужба уважава и поништава оспорено решење туженог органа и укида решење Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда од 20.09.2012. године или уколико нађе да нема места одлучивању у пуној јурисдикцији, тужιοци предлажу да суд донесе пресуду којом ће се тужба уважити, поништити оспорено решење и предмет вратити на поновно одлучивање.

У одговору на тужбу, тужени је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд донесе пресуду којом ће се тужба одбити.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу који је суду достављен дана 24.09.2014. године и у поднесцима од 19.05.2016. године, 01.12.2016. и 09.01.2017. године, навело да стабилност и функционална упоребљивост објекта није угрожена, да предметни објекат на наведеној локацији је подобан за употребу као и да све недостатке, а који су се појавили у гарантном року, је Ж.Ж. отклонила. Заинтересовано лице је предложило да суд, уколико одлучи у спору пуне јурисдикције, одбије тужбени захтев, а уколико одлучи да нема места пуној јурисдикцији да одбаци тужбени захтев као преурањен.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена јавна расправа одржана је у складу са чланом 38. Закона о управним споровима у присуству пуномоћника тужилаца и овлашћеног представника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа.

Пуномоћник тужилаца Нада Димкић је на усменој јавној расправи предложила да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове управног спора је тражила и определила по врсти и висини и то за заступање – приступ на четири рочишта од којих су три одржана, тражила је износ од по 18.000,00 динара увећано шест пута за 50% за заступање више странака, што укупно износи 189.000,00 динара, за једно одложено рочиште износ од 9.750,00 динара, увећано за 50% за шест заступаних тужилаца, што укупно износи 48.750,00 динара, као и за иницијални акт састав тужбе плус два поднеска са информацијама и предлозима износ од 16.500,00

динара, увећано за 50% за заступање шест тужилаца, што укупно износи 195.750,00 динара, а све укупно износи 433.500,00 динара, као и трошкове судске таксе за тужбу и одлуку суда.

Пуномоћник тужиоца А.А., адвокат Милош Петаковић, је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове управог спора није тражио.

На усменој јавној расправи овлашћени представник заинтересованог лица је предложио да суд тужбу одбије као неосновану, а на име трошкова управог спора је тражио трошкове за судске таксе.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, одговора на тужбу, наводе пуномоћника тужилаца, као и овлашћеног представника заинтересованог лица, на одржаној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, А.А. из ..., ул. ..., власник једног од станова у предметном објекту, туженом органу поднео је дана 13.06.2013. године писмено, названо предлог за понављање поступка окончаног решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-19 број 351.3-176/2011 од 20.09.2012. године, које је у смислу одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10) послато том секретаријату као надлежном органу за поступање о чему је подносилац предлога обавештен.

Поднеском од 14.02.2014. године, именовани је изменио – новелирао свој првобитни захтев, тако што је тражио да се предлог од 13.06.2013. године третира као захтев за ванредно укидање предметног решења у смислу одредбе члана 256. став 2. Закона о општем управном поступку и предложио да се то решење укине, односно поништи по основу службеног надзора.

У току поступка Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ. и Е.Е., сви из ..., ул. ..., иначе власници станова у предметном објекту, поднели су писмено у коме изјављују да се придружују свим захтевима А.А. из ..., ул. ..., између осталог и захтеву за поништавање по основу службеног надзора решења Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда од 20.09.2012. године.

Заинтересовано лице Ж.Ж. се поводом поднетог захтева за поништавање по праву надзора изјаснила да нема основа за примену тог ванредног правног средства ни по једној од пет тачака члана 253. став 1. Закона о општем управном поступку.

Тужени је, ценећи разлоге наведене у захтеву, изјашњење инвеститора и остале списе предмета, нашао да нема основа за примену једне од посебних правних

интервенција, односно поништавање по основу службеног надзора.

Основано се тужбом тужилаца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења решења повредио правила поступка. Ово из разлога што, предмет управног поступка покренутог по захтеву странке може бити само оно што је странка тражила – а не и нешто друго што она није тражила, што у конкретној ситуацији није био случај, јер је тужени одлучио о захтеву – ванредном правном средству који тужиоци нису поставили. Наиме, према стању у списима туженог органа, који су суду достављени у овој управној ствари, произлази да је тужилац А.А. дана 13.06.2013. године туженом органу поднео писмено, названо предлогом за понављање поступка окончаног решењем Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда IX-19 број 351.3-176/2011 од 20.09.2012. године, које је у смислу одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр.30/10) послато том секретаријату, као надлежном органу за поступање, о чему је подносилац предлога обавештен. Исто лице је, као странка у управном поступку, дана 14.02.2014. године, користећи своја процесна овлашћења, у циљу остваривања својих права преиначила свој првобитни захтев и заменио га другим, тј. другачијим захтевом, тако што је јасно указао да се наведени предлог за понављање поступка од 13.06.2013. године, има сматрати захтевом за ванредно укидање наведеног решења од 20.09.2012. године. Дакле, тужилац је путем писаног поднеска упознао тужени орган са садржином новелираног захтева и тужени орган је био дужан да поступи према садржини тог поднеска. Међутим, како је тужени орган оспореним решењем одлучивао не о захтеву за ванредно укидање наведеног решења, већ о захтеву за поништавање по основу службеног надзора у смислу члана 253. став 1. тачка 1. Закон о општем управном поступку, што је сасвим други правни институт управног поступка, чиме је повредио правила поступка из члана 120. истог закона.

Одредба члана 120. Закона о општем управном поступку, даје странци могућност да измени свој захтев, под условом да се заснива на битно истом чињеничном стању тј., да чињенична ситуација из које се изводи измењени захтев, мора у најважнијим “тачкама” да одговара чињеничној ситуацији из које је произлазио првобитни захтев. Потребно је, дакле, да се ради о истом конкретном случају у погледу времена, места и лица и да се заснива на истом животном догађају, што је у конкретној ситуацији и био случај са измењеним захтевом постављеним од стране овде тужиоца А.А.. Према томе, ако је странка, овде тужилац, пре доношења решења, уместо ранијег захтева (предлог за понављање поступка) ставио други захтев (захтев за ванредно укидање), онда је орган у обавези да уколико су испуњени напред наведени услови (а у овом случају и, по оцени суда јесу), онда је орган био у обавези да одлучује у складу са измењеним захтевом, што тужени није учинио, већ је одлучивао по захтеву за поништај по основу службеног надзора у смислу члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, што није био предмет измењеног захтева, па чак ни првобитно постављеном, дакле, како је напред наведено, у питању је сасвим други правни институт прописан ЗУП-ом, који

захтев од стране тужиоца није постављен.

Такође, према стању у списима предмета, остали тужиоци су се у току управног поступка придружили свим захтевима тужиоца А.А., наводећи да се, између осталог, придружују и његовом захтеву за поништавање, по основу службеног надзора решења Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове Градске управе града Београда од 20.09.2012. године.

Како је овај придружени захтев осталих тужилац био непрецизан, јер како је напред наведено, тужилац А.А., није поставио захтев за поништавање по основу службеног надзора, чему су се придружили остали тужиоци, то је тужени орган у смислу одредбе члана 58. Закона о општем управном поступку, био у обавези да од истих тражи да отклоне формални недостатак поднеска, јер тај недостатак спречава поступање по поднеску, будући да се ради о недостатку поднеска који је погрешан у делу назива поднеска, али тај назив не спада у формалне недостатке који не спречавају рад по поднеску, већ тај недостатак (тражење да орган одлучи о захтеву за поништај по основу службеног надзора), представља потпуно други засебан правни институт Закона о општем управном поступку, који тужилац А.А. није поставио, па се у том остали тужиоци нису ни могли (придружити) поднеску А.А.. Стога је у овој правној ситуацији тужени био у обавези да о наведеном формалном недостатку који спречава рад по поднеску обавести наведена лица која су се придружила поднетом захтеву и то писменим путем постављајући им рок да недостатке отклоне и уједно их упозори на последице предвиђене у ставу 2. члана 58. Закона о општем управном поступку а што би у зависности од њиховог правилног поступања, непоступања уопште или непоступања у складу са датим налогом за отклањање недостатака, зависило и њихово укључивање у управни поступак, што тужени није учинио, чиме је повредио правила поступка из члана 58. Закона о општем управном поступку.

Осим тога, и заинтересовано лице Ж.Ж. се изјашњавала о захтеву за поништавање по праву надзора који, како је то напред наведено, нити је постављен првоподнетим поднеском, а ни накнадно измењеним, по коме је тужени орган био у обавези да поступа.

Непоступање туженог органа по прецизно и јасно постављеном захтеву тужиоца А.А. (захтев придружених лица постављеном захтеву тужиоца А.А. зависио би од њиховог напред наведеног поступања по неуредном захтеву, којим су се придружили захтеву А.А.) довело је и до повреде правила поступка из члана 198. Закона о општем управном поступку. Ово из разлога што се диспозитивом може одлучивати само о захтеву постављеном у току поступка, па када се у поступку постави захтев за ванредно укидање у смислу члана 256. Закона о општем управном поступку, онда се диспозитивом може одлучивати само о том постављеном захтеву, а не, а како је то и напред наведено, о нечем другом, што странка није тражила. Дакле, када странка поднеском – захтевом тражи ванредно укидање у смислу наведене одредбе Закона о општем управном поступку, а испуњава процесне услове за то, орган је могао да одлучује само о том захтеву, а не о захтеву за поништавање по основу службеног надзора, у смислу члана 253. став 1. тачка

1. Закона о општем управном поступку.

С обзиром да је суд наложио туженом органу да отклони повреду правила поступка на које је указао овом пресудом, то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима да суд уместо органа донесе одлуку у спору пуне јурисдикције, како је тужбом предложено.

На основу изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. ст. 1. и 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора, суд је у смислу одредбе чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима као и применом тарифног бр. 42, 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде имајући у виду да су тужиоци имали оправдане трошкове за заступање од стране пуномоћника адвоката, и то за заступање на једној неодржаној расправи 31.05.2016. године, у висини од 9.000,00 динара, увећано за 50 % за заступање шест странака у висини 27.000,00 динара, за заступање на одржаној расправи 28.11.2016. године, у висини од 18.000,00 динара, увећано за 50 % за заступање шест странака у висини од 54.000,00 динара, за заступање за једној неодржаној расправи дана 22.12.2016. године, у висини од 9.000,00 динара, увећано за 50 % за заступање шест странака у висини од 27.000,00 динара, за заступање на једној одржаној расправи дана 23.01.2017. године, у висини од 18.000,00 динара, увећано за заступање шест странака у висини од 54.000,00 динара, за подношење тужбе у износу од 16.500,00 динара и за два образложена поднеска од по 16.500,00 динара, као и за трошкове судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и за пресуду у износу од 980,00 динара, што укупно износи 266.870,00 динара.

Суд је одбио захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора у висини судске таксе, имајући у виду да заинтересовано лице те трошкове није имало.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.01.2017. године, 21 У. 10722/14

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ТП